

Jo acuso... a Javier Cercas: el gran impostor.

CONTRAGIRONAINFORMANT :: 21/07/2015

Crítica d'en Txema Bofill al llibre "El impostor" d'en Javier Cercas

L'última novel·la del Cercas «El impostor» és sobre l'Enric Marco. En Cercas el considera el monstre de la impostura, el Maradaron de la impostura.

L'Enric Marco és un antic milicià de la revolució, segurament dels pocs que queden vius i amb el cap ben clar, un militant anarcosindicalista, ex secretari general de la CNT a Catalunya i Espanya, víctima del franquisme i nazisme. Va estar explicant l'horror nazi per escoles, institucions i Parlament fent-se passar per deportat. Se'l va linxar per aquesta falsedat en els Mitjans de desinformació que patim. En Cercas el remata en un llibre de 421 pàgines i ho aprofita per a reescriure la història com ja és habitual en les seves novel·les.

Comencen per una anècdota:

En la portada de està la clau: JAVIER CERCAS. El impostor. El gran impostor és en Cercas. El disseny el deuria fer algun subversiu. L'imatge mostra un tipus gris, classe mitja, oficinista, de l'edat d'en Cercas, que s'amaga, i un nom amb majúscules, JAVIER CERCAS, i el qualificatiu El impostor. L'home de l'edat d'en Cercas, es tapa la cara, observa d'amagat entre els dits. Es tracta evidentment d'un veritable lapsus freudià, d'ordre psicoanalític.

La falsa novel·la "El impostor" és una impostura.

És un engany de l'inici al final. Un gran engany sobre la vida del Marco, una manipulació de la Història, i un frau als lectors. «El impostor» del Cercas és vomitiu i tòxic. Prosa de mercenari.

El llibre és un exemple de com el Sistema controla i destrueix els dissidents. És un exemple d'un escriptor al servei dels que manen. No la recomano, a no se que es vulgui investigar com ens influeixen, com ens controlen, com es manipula la Història. Revisionisme ben pagat i publicitat.

¿Com pot ser que per denunciar un suposat impostor, ha de construir una gran impostura amb aroma verinós de claveguera moral?

«L'impostor» és un dossier policíac i psiquiàtric.

El impostor no és una biografia de l'Enric Marco. Tampoc és una autobiografia del Cercas, ja que ell va explicant com va construir la novel·la. Tampoc és una novel·la real, no fictícia, com l'anomena en Cercas. «El impostor» és el resultat d'una investigació policíaca i també psiquiàtrica, completament inventada utilitzant dates biogràfiques de l'Enric Marco des del naixement. És un dossier inquisitorial, que li han donat mastegat, que el Cercas ha novel·lat, passat en net, segons diu ell. Una investigació destructiva, terrorista, sinistre, com són les

de la policia política i psiquiatres al servei de la policia.

Hi ha dos personatges falsos, trets de la realitat.

En Cercas, l'investigador de "la veritat" de l'Enric Marco. Un personatge totalment fals i repugnant. S'erigeix en investigador de la veritat i jutge a la vegada. Es designa com l'immaculat portaveu de la veritat, posant-se una màscara immunda a la seva mesquinesa. Pronostica que "el llibre matarà a l'Enric Marco". Tota la farsa es basa en uns psiquiatres, que no nombra, anònims, que han diagnosticat a partir de l'escòria mediàtica, a l'Enric Marco de "Narcís de manual". Uns psiquiatres, potser de la CSID o de de qualsevol altre institució policial, que diagnostiquen a distància i elaboren qüestionaris per a classificar dissidents.

La realitat és diferent: En Cercas real en el personatge de la novel·la fa d'inquisidor, de Torquemada i botxí. I de comissari polític al des-valoritzar tot el que representa en Marco. Aprofita per desprestigiar als anarquistes, al moviment llibertari, per reescriure la història i arrasar amb la memòria històrica. En Cercas fa creure que representa la veritat històrica, que correspon a la dels guanyadors de la guerra, la dels assassins, la dels que manen ara i el paguen. I tots segueixen en impunitat. L'Enric Marco és el cap de turc.

L'Enric Marco, segons el pseudo investigador Cercas, o segons els investigadors policials que l'han assessorat, és el fals heroi, un mentider compulsiu de tota la vida. Ressalten que l'Enric Marco va néixer en un manicomí, d'una mare boixa, i l'equip d'investigadors i psiquiatres conclouen que és «un narcís de manual», i evita mirar-se per no morir. El classifiquen com una persona amb un gran ego. Interpreten, en Cercas i Cia, que es va fabricar una altra vida per escapar al seu ofici de mecànic, a una vida trista, avorrida, monòtona, com diu en Cercas, són les vides dels treballadors. Segurament és una projecció de la vida avorrida, monòtona, trista i d'oficinista i poc creativa del Cercas. Tot el dia escrivint per les elits. Com ho pot aguantar un tipus que es diu d'esquerres? Un cas de psiquiatria... Bé, seguim.

En Cercas vol fer de mirall, mostrar-li la veritat, per així liquidar-la. S'obsessiona amb la història de Narcís. Ho repeteix com un tantra al llarg de la novel·la: Narcís mort quan es mira al mirall. En Cercas insulta a l'Enric Marco de ser un ser repugnant, desagradable, i un plegat d'improperis que ni vull enumerar. Un dossier letal amb ple de mentides, escrites a consciència, barrejades amb algunes veritats, destinat a capgirar la vida d'un gran home.

En el relat fictici el sinistre Cercas interroga com Torquemada i la víctima acaba confessant. Per a completar el quadre, en Cercas diu que ha gaudit molt escrivint aquest llibre.

L'Enric Marco real té poc a veure amb el del llibre. En realitat és un milicià sobrevivent de la Revolució, un militar destacat en la guerra civil en defensa de la República, un resistent i opositor al franquisme, i al nazisme, un molt bon líder sindical en la transició, un capdavanter de la memòria històrica de les víctimes del franquisme i nazisme.

Per tot això és objecte d'una investigació especial, que l'ha d'anular. I ara, als 95 anys, resisteix i denuncia com ho ha fet sempre. Un gran i admirable ancià. Tot al revés d'un Narcís. Una vida dedicada als altres. Una vida exemplar, s'estigui o no d'acord amb les

seves posicions polítiques.

L'autor, un fals novel·lista

La impostura del Cercas és fer-se passar per novel·lista amb l'objectiu pernicios d'acarnissar-se amb un ancià indefens i i víctima d'un linxament mediàtic. I lucrar-se en la feina bruta.

Javier Cercas és un escrivà hàbil i prostituït. És un funcionari lleial i dòcil amb els Poders instituïts. El va descobrir en Vargas Llosa, el pontífex màxim del neoliberalisme ultra, un reaccionari amb màscara de socialdemòcrata. En Cercas és el seu deixeble de províncies. També és un neoliberal amb pell de esquerrenós, antifranquista i fins i tot ateu (wikipedia) Es veuen sovint i es comuniquen. En Cercas va firmar-li un comunicat contra el català i d'altres.

En Cercas és un covard. S'atreveix amb els febles, però no amb els poderosos. Destrossa amb mentides a l'Enric Marco sense compassió. És un cínic, ja que li va dir que sols el volia rehabilitar, escriure la veritat.

El que no se va atrevir a fer el milicià del Collell, afusellar en Sánchez Maza, l'ideòleg falangista, és el que ha fet el mercenari Cercas amb l'anarquista sobrevivent de la Revolució, l'Enric Marco. El Cercas ha disparat contra un antic milicià de veritat sense compassió i per la paga.

En Cercas és un pervers. Desacredita i insulta a l'Enric Marco en els mitjans de comunicació, on campa com a casa seva, mentre en Marco no es port expressar.

En Cercas és un vulgar vampir de geriàtric, xuclant la sang a un venerable ancià, a un milicià i militar de la República.

Javier Cercas és un difusor del pensament dominant i de les mentides criminals de l'Imperi. És un escrivà molt ben pagat, en proporció directe als serveis prestats. Un gosset falder dels que manen, i del Vargas Llosa en particular. Cal recordar-ho.

L'inquisidor Cercas sols agafa allò que pot sembla dolent del Marco, o lo bo que pot capgirar en dolent. Ho capgira tot, amplifica alguna contradicció i intenta que confessi. Se la passa arrencant informacions als amics i familiars i al propi Marco. Projecta, interpreta, suposa i menteix sols en un sentit: la vida de Marco és una gran mentida. La vida exemplar de lluitador, resistent, formador, bon company, no li interessa ni al Cercas escriptent, ni al Cercas de la novel·la.

La realitat del Cercas és que fa, o és, de comissari polític. Exerceix de sicari i franc tirador d'un vellet.

Series capaç, Cercas, de posar-te la lupa d'augment a sobre teu? T'agradaria que et llencessin a sobre els dòbermans que tu has llençat?

Qui ha fet l'encàrrec?

Segurament en Vargas Llosa. Potser sols com intermediari. En un dels seus sopars li diu: “Marco es un personaje tuyo. Tienes que escribir sobre él”.

Conèixer qui ha fet l'encàrrec és important per analitzar correctament la novel·la, on l'impostor Cercas fa d'investigador de la veritat, psiquiatre, psicoanalista i historiador.

Quines finalitats?

La investigació final feta per l'equip del Cercas, és esbiaixada i té una finalitat criminal.

Desprestigiar i controlar completament, sense pietat a l'Enric Marco. Anular-lo, matar-lo. Com és fa? Amb un dossier com el que ha fet en Cercas, amb un control absolut de la persona. Cercas ha seguit el manual de les policies polítiques actuals. Els que controlen a les persones, a polítics i a dissidents, són els que tenen el poder. Els que controlen el passat, controlen el present. Per això promocionen en Cercas. Aquesta és la finalitat manifesta i primera i necessària. Del dossier policíac ja en parlarem. Segons en Cercas, li varen donar fet.

L'Enric Marco és un irreductible i no se'n penedeix del que ha fet i menys de totes les coses bones i de les lluites llibertàries. No es deixa controlar.

La finalitat oculta, però manifesta al llarg del llibre, és desprestigiar tot el que representa l'Enric Marco: el milicià que combat amb armes a favor de la Revolució, el militar que defensa la República, els ideals anarquistes, la memòria històrica de les víctimes del franquisme, l'anarcosindicalisme.

Una altre finalitat, diguem secundària, seria la de protegir i ocultar als veritables impostors, als que diuen mentides criminals i delictives, que és el pa de cada dia, els amics del Cercas: la màfia de El País, Vargas Llosa i el que representen.

En Cercas fa creure que totes les coses bones que ha fet en Marco, i tots els seus ideals, eren una estratègia de mentida per a alimentar un monstre, una persona fictícia que s'ha inventat

Aquestes estratègies professionals i perverses per enfonsar a l'Enric Marco no se les ha inventades l'obscur, mediocre i pseudo novel·lista, que és en Cercas. Algú l'ha ajudat....

Resumint: l'impostor Cercas es carrega a les víctimes del franquisme i a la reduïda i inexistent memòria històrica de les víctimes, a la CNT i al moviment llibertari, i al Marco, com hipèrbole de la impostura.

La Mercè Mas

L'home de la Mercè Mas és en Cercas. Una bona notícia del llibre és que sembla que ella el vol deixar. La Mercè era de la nostre colla de la Bisbal, una flor especial de la bohèmia i la contracultura, i també militant de la CNT a la Bisbal d'Empordà al començament de la transició. Li agradava molt el teatre. La Mercè el va enviar al psicoanalista.

Crec que amb aquest llibre “El impostor”, la impostura del Cercas haurà augmentat i el seus

traumes i perversitats hauran empitjorat. Ara la Mercè l'haurà d'enviar al psiquiatre.

L'altre bona notícia del llibre són els dos anàlisis de la Mercè sobre el cas Marco. Son molt breus i de sentit comú, anàlisis que desmunten la falsa novel·la del seu home. Són aquests:

- ¿I a qui ha fet mal en Marco amb això (la mentira d'encarnar-se en víctima nazi)?

-El que no entenc és que s'acarnissessin amb ell com es van acarnissar, quan hi han tan pocavergonyes que han provocat morts, que han robat i han fet tota classe de porqueries i no és que ningú es fiqui amb ells: és que tot el món els hi llepa el cul.

La Mercè conviu amb un dels més grans llepaculs i impostors. No es per alegrar-nos. El fals Cercas li dedica una novel·la falsa, tòxica i criminal, com si fos una novel·la original, un llibre decent, una novel·la que rehabilita al linxat i estigmatitzat Marco. Tot el revés.

El Cercas no hauria d'haver involucrat a la Mercè en aquest llibre vomitiu ni tampoc el seu fill Raül. No veig la gràcia a dedicar un llibre tòxic a les persones que estima més. No està bé del cap. No hauria d'haver utilitzat al seu fill Raül de càmera per a gravar les entrevistes per a liquidar un ancià. Unes gravacions que devien analitzar especialistes en el control de persones...

Uns suggeriments pel cas psiquiàtric «Cercas»,

Remeis gratis, naturals, sense professionals pel mig:

El primer. Deixar de ser un llepaculs, un quintacolumnista, un traïdor, un espia, un infiltrat, és a dir, un impostor. Això seria un gran pas cap a la decència i l'autenticitat.

El segon. Que el Cercas s'atrevisi a fer un llibre contra els grans i reals impostors, els que han mentit criminalment, com Aznar, Rato, Rajoy, Vargas Llosa i la majoria de polítics amb poder i periodistes al seu servei. El pobre Cercas hauria de renunciar a ser traduït, adulat com a bon escriptor pels 4 llepaculs de El País. Hauria de renunciar a ser difós globalment. I cobraria mil vegades menys. El cantó positiu és que deixaria de ser un prostituït i deixaria de gaudir maltractant un honorable i respectable ancià. En Marco ha sigut coherent al llarg de la vida. Un exemple pel Cercas.

Tercer. Tenir el valor de retirar "El impostor" de totes les llibreries. Algunes ja ho han fet quan s'han assabentat que és un llibre tòxic, una porqueria i una falsa novel·la.

Txema Bofill, txemabo@gmail.com

Quan vaig escriure aquestes ratlles sols havia llegit la meitat del llibre i vist per Internet algunes entrevistes per la Sexta i altres televisions del Cercas insultant l'Enric Marco. La resta del llibre confirma aquestes petites notes. I puc dir que em quedo molt curt. Continuarem

<http://blocs.mesvilaweb.cat/txemabofill/?p=267926>

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/jo-acusoh-a-javier-cercas